

[Madsen-Mygdal.]

Ligevægt mellem Indtægter og Udgifter opnaas. Vi har ikke sat os selv udenfor, men alle vore Forslag uden Undtagelse, eller med en enkelt Undtagelse, er fejlet paa Gulvet. Vi har paa vigtige Omraader stillet Forslag om betydelige Besparelser baade paa Statens og paa Kommunernes Udgiftsbudgetter, selv om det naturligvis kun er en Regering og ikke en Rigsdagsgruppe, der er i Stand til at udarbejde fuldt omfattende Forslag i denne Henseende. I Overensstemmelse med mine Udtalelser ved disse Forslag Fremsettelse i Folketinget, har mit Parti i Landstinget fremsat Forslag om Besparelser, ogsaa paa det militære Budget, idet det er vor Overbevisning, at samtlige Budgetter bør tage ligelig Del i den Tilpasning af de offentlige Udgifter, som er blevet en Nødvendighed. Det er det eneste Forslag, der er gennemført, men alle andre Forslag om Besparelser har Regeringen afvist. (Statsministeren [Stauning]: Hvad er det for nogle?). Jeg hører, at Statsministeren ikke en Gang har skænket dem en saadan Opmærksomhed, at han kender dem. (Statsministeren [Stauning]: Nævn dem). Vi har f. Eks. fremsat Forslag vedrørende Lønningslove, men selve det Folketingsudvalg, som blev nedsat vedrørende Besparelser paa Finanslovens løbende Bevillinger, har under Regeringspartiernes Ledelse hidtil ikke haft noget som helst Resultat at opvise. Vi har stillet Forslag om en mere rimelig og retfærdig Fordeling af Udgifterne mellem Stat og Kommune, om en retfærdigere Fordeling af Skattebyrden, navnlig ved Regulering af de kommunale Ejendomsskatter i Landdistrikterne, disse Skatter, der i Dag er uden nogen Forbindelse med Retfærdighed, og som under de nuværende økonomiske Forhold virker ødelæggende for Landbrugets Rentabilitet og tilmed er en Fare; en alvorlig Fare for hele vort Realkreditsystem. Men Regeringen og dets Flertal her i Tinget har blankt afvist dem; saa vidt jeg ved, er der endda ikke i Udvalget her i Folketinget angaaende Forslaget om Ejendomsskatterne afholdt mere end eet Møde. Regeringen har med en Overlegenhed, som Situationen dog ellers ikke synes at indbyde til, afslaaet enhver Forhandling om disse Forslag i en Tid, da Landbrugets Indtægtsmuligheder er mindre end nogen Sinde, og da Landbrugere, baade Landbrugere med smaa og med store Bedrifter, gaar en Termin i Møde, som for mange er den yderste Termin. Ganske særligt er dette Tilfældet i Sønderjylland, hvor der i Øjeblikket er op imod

1 000 Landbrug under Akkordbehandling, og hvor der er endnu mange flere, som ikke kan akkordbehandles, men hvis Indehavere alligevel ikke ser Udvej til at klare sig igennem, og noget lignende er i øvrigt Tilfældet i saa at sige alle Egne af Landet, selv om det maaske ikke er i lige saa høj Grad som i Sønderjylland. I en saadan Tid har Regeringen kun Tanke for at redde Skatterne ud af Landbruget ved Uddeling af Understøttelse til Skattebetaling; men det Forslag om Moratorium, som vi fremsatte ved Samlingens Begyndelse, og som vi senere, for dog at opnaa noget, for dog at komme i Forhandling med Regeringen, stærkt modificerede med en betydelig Indskrænkning og Begrænsning af Statens finansielle Støtte — ogsaa det Kompromisforslag har Regeringen afvist. Til denne Betalingshenstand, der i Øjeblikket er det mest paakrævede, ikke blot for Landmændene, for Skyldnerne, men i Virkeligheden ogsaa, naar man ser nøjere til, for Kreditorerne, for Kreditinstitutionerne, til denne Betalingshenstand maa der fra Statens Side ikke ydes nogen som helst Hjælp eller Støtte.

Ja, overmodig Afvisning, det er, hvad vi har mødt fra denne Regerings Side. Ved Hjælp af det Folketingsflertal, som Regeringspartierne opnaaede ved Valget for tre Aar siden, da Stillingen var en ganske anden end i Dag, og da det var helt andre Problemer, der forelaa til Drøftelse, har Regeringen hidtil kunnet stille sig afvisende overfor de Krav, som Tiden stiller, og den kan gøre det en stakket Stund endnu. Men naar Regnskabets Dag kommer, da skal denne Regering ogsaa helt og fuldt komme til at bære Ansvaret for den økonomiske Politik, som den til Ulykke for vort Land hidtil har ført, og som den haardnakket fastholder at ville føre, skønt det dog maa blive mere og mere klart for alle, der vil og kan se, at ad den Vej, som Regeringen følger, kommer vi blot dybere og dybere ud i Uføret.

Naar Vinteren er forbi og Foraaret melder sig, vil vi jo helst se Sommeren i Møde med Haab og Fortrøstning, og jeg ser ogsaa i „Social-Demokraten“, at Redaktionen gør et Forsøg derpaa, men jeg tror ikke, at det netop er de Følelser, hvormed Befolkningen i Aar ser den kommende Sommer i Møde. Tværtimod tror jeg, at store Dele af Befolkningen ser Fremtiden i Møde med en Følelse af Angst og Uhygge. Den økonomiske Politik, som Regeringen har ført, og hvis negative Formaal er det, at vi af al vor Magt og saa længe som muligt skal modsætte os at